

MOLNÁR
KRISZTINA RITA

Bakony

A fákról opál szirmot szór a szél.
És nem ér véget a madárdal.
Egy kiskocsmában pogácsát eszem,
És fémtálcán üvegpohárral
— kockacukor! — hozzák ki a kávé.
Egy szobrász kertjébe tévedek.
Piszmog, virágot farag, mészkövet.
Délutánra jár és érdekes,
az idő nem érdekes valahogy.
Csak ahogy a kertjét megmutatja.
Elfelejttem,
miért akartam hazaéri hatra.

Idők a Jelenések tájékáról

Álomsötét. Egy mély torokból árad.
Lenn bordó lángok.
A barlangfalon az árnyak tűzben áznak.

Égboltról csodálkozó délelőtt.
Jé! Miféle tarkaság lent?
Én megvagyok ebben a boglárkakékben
— monokróm palást a föld fölött —,
de ott! Ez aztán! Miféle táj!
Telhetetlen színmámorba öltözött.

Íjból kiröppent, nyihogó lovak az üdezöld dombon.
Nyargalásuk újjászületés mámor.
Bárcsak velük futhatnék oda.

Órák. Körbe-körbeforgó csillagok.
Átlátszó idők.
Van mérhető? És mérhetetlen?
Hány éve, hogy a világon vagyok?

Ózbarna szemű kedvesek.
A bájttöttös szoknyák fokozzák.

*Meg az orr körül a szeplők.
Lehet, hogy egyszer én is őz leszek?*

*Útra kelnek a hatalmas hajók. Úgy dudálnak
a füstös, kikötői hajnalon,
hogy szétfoszlik a tompa, szürke reggel.
Az olajzöld víz majd kitisztul.
Menjünk, menjünk!
Ki ne hajózna kedvvel?*

*Űrbéli, kék üveghangok.
Mennyből kongó nagyharangok.
Milyen üres az égbolt kelyhe!
Leng-bong, csitul az idő benne.*

Mécses

*A limesen innen apró lángok.
Agyagmécsesek, tenyérbe illők,
űzik a sötétet, lidércet, villót.
Csak el ne fogyjon az olaj, lányok.*

*Csak a sötét ne nőjön, harapjon.
Mögötte fekete az úr méhe,
billeg, elbillen a valóság széle.
A limes, a limes. Csak az maradjon.*

*Korsóban olaj a virrasztáshoz.
Maradt még öt lány, ki nem felejtí?
Ki nem fél az éjbe méccsel kimenni?
Kit nem húz az ágy, bármilyen álmos?*

*A tízből öt. Vagy három. Vagy kettő.
De elég egy is. És fél, de bátor.
A kezében mécses. Alhat a tábor.
Fénylik a limes. Ez elegendő.*